

सम्पादकीय

पोखरा दुर्घटनाले सिकाएको पाठ

पोखरा भ्रमण वर्षको उद्घाटन कार्यक्रममा हाइड्रोजन भरेको बेलुनमा आगलागी हुँदा उप-प्रधान तथा अर्थमन्त्री विष्णु पौडेल र पोखरा उप-महानगरपालिकाका प्रमुख धनराज आचार्य घाइते भएको घटनाले औपचारिक कार्यक्रममा सुरक्षा संवेदनशिलता अपनाउनुपर्ने पाठ सिकाएको छ ।

सन् २०२५ मा पोखरामा २५ लाख पर्यटक ल्याउने योजनासहित उद्घाटन भएको पोखरा भ्रमण वर्ष कार्यक्रम जति तडकभडक थियो, सुरक्षात्मक उपाय पटककै अवलम्बन गरिएको थिएन् । हाइड्रोजन ग्याँस छिटो बल्ने र जोखिम निम्त्याउँछ भन्ने पटककै हेक्का नराख्नु आयोजकको कमजोरी हो । यस्ता कार्यक्रममा हाइड्रोजन हिलियम ग्याँस र तातो हावा भरिदै आएकोमा पोखरामा हाइड्रोजन ग्याँस मात्रै किन भरियो ? अब यो प्रश्नको उत्तर खोज्नुपर्छ । सरकारले पोखरा दुर्घटनाको सत्य तथ्य खोज्न विज्ञसहितलाई राखेर कास्कीका प्रमुख जिल्ला अधिकारीको संयोजकत्वमा छानवीन समिति गठन गरेको छ । समितिलेाई १५ दिनभित्र प्रतिवेदन तयार गर्न जिम्मेवारी दिइएको छ । औपचारिक घोषणा तथा यस्ता कार्यक्रमहरूमा फायर क्यान्डर बाल्दा नजिकै हाइड्रोजन भरिएको बेलुन जोखिम हुन्छ भन्ने हेक्का कसैले राखेन् । आगोको फिल्का बेलुनमा ठोक्किदा आगलागी भयो, बेलुन फड्क्यो । अहिले जे क्षति भयो, यो क्षतिले आगामी दिनमा फायर क्याण्डल र हाइड्रोजन भरिएको बेलुन प्रयोगमा नियन्त्रण लगाउनुपर्ने स्थिति श्रृजना भएको छ ।

यो घटनाबाट पाठ सिकेर अधि नबढ्ने हो भने आगामी दिनमा दुर्घटना अभैँ बढ्ने जोखिम छ । अहिले हरेक घरमा जन्म दिनलगायत हरेक उत्सवमा फायर क्याण्डल प्रयोग गर्ने चलन छ । पहिले दियो बालिथ्यो, फूलको प्रयोग हुन्थ्यो । समय फेरिएसँगै आयातित संस्कृति हावी भयो । आयातित संस्कृतिको जोखिम पटककै ख्याल गरिएन् ।

कीर्तिपुर बर्न अस्पतालको सघन कक्षमा राखेर दुवैको उपचार चलिरहेको र शरीरको ५, ६ प्रतिशत भागमा जलन रहेको भन्दै उच्च निगरानीमा राखिएको छ । अनुहारका विभिन्न भाग जलेकाले फोक्सोमा असर पुन सक्ने जोखिमलाई मध्यनजर गर्दै उच्च निगरानीमा राखेर उपचार भइरहेको अस्पतालले जनाएको छ । यद्यपी जलन गहिरो नभएकोले अवस्था जोखिममुक्त रहेको डाक्टरहरूको भनाइ छ । दुर्घटना अप्रत्याशित र कहालीलाग्दो तथा ठूलो क्षति गराउने खालको हो । ठूलो क्षति गराउने दुर्घटना भए पनि अहिलेको क्षति न्यून भएको भन्दै केही दिनमै बिर्सिने प्रवृत्तिलाई निरुत्साहित गर्न आवश्यक छ । यो घटनाबाट हतास भएर होइन्, अब यस्ता सार्वजनिक कार्यक्रममा के-के विषयमा ध्यान दिने ? के गर्ने ? के नगर्ने ? बारेमा गृहमन्त्रालयले निर्देशिका बनाएर कार्यान्वयन गर्नुपर्छ ।

नेप्से परिसूचकमा १९ अङ्कको वृद्धि

काठमाडौँ । साताको पहिलो कारोबारको दिन आइतबार नेपाल स्टक एक्सचेञ्ज (नेप्से) परिसूचकमा दोहोरो अङ्कको वृद्धि देखिएको छ । नेप्से परिसूचक १९ दशमलव ५६ अङ्कले बढेर दुई हजार छ सय ९८ दशमलव ०३ को विन्दुमा कायम भएको हो ।

तीन सय नौ कम्पनीको दुई करोड नौ लाख ८४ हजार चार सय ४० किता शेयर ९६ हजार दुई सय ८२ पटक खरिदबिक्री हुँदा रु नौ अर्ब ४७ करोड तीन लाख आठ हजार दुई सय ६६ बराबरको कारोबार भएको छ ।

कारोबारमा म्युचुअल फन्ड शून्य दशमलव ११ र निर्जीवन बिमा एक दशमलव २८ प्रतिशतले घटेको छ भने अरु सबै समूहको उपसूचक बढेको छ । वित्त समूह सबैभन्दा धेरै चार दशमलव ९४ प्रतिशतले बढेको छ । बैकिङ शून्य दशमलव ९८, विकास बैंक शून्य दशमलव ०८, होटल तथा पर्यटन एक दशमलव ९५ र जलविद्युत् शून्य दशमलव ३६

प्रतिशतले बढेको छ । त्यस्तै, लगानी एक दशमलव १७, जीवन बीमा शून्य दशमलव ३९, उत्पादन तथा प्रशोधन शून्य दशमलव २०, लघुवित्त एक दशमलव ८६, व्यापार शून्य दशमलव २५ र अन्य समूह शून्य दशमलव ३८ प्रतिशतले बढेको छ ।

विन नेपाल लघुवित्त वित्तीय संस्था लिमिटेड, गुराँस लघुवित्त वित्तीय संस्था लिमिटेड, जानकी फाइनेान्स कम्पनी लिमिटेड, नेपाल फाइनेान्स लिमिटेडको शेयर मूल्यमा सकारात्मक सर्किट लागेको छ भने न्यादी हाईड्रोपावर लिमिटेडको शेयर मूल्यमा नकारात्मक सर्किट लागेको छ ।

कारोबार रकमका आधारमा सबैभन्दा धेरै एनआरएन इन्फ्रास्ट्रक्चर एन्ड डेभलपमेन्ट लिमिटेडको रु ३३ करोड ५४ लाख ७५ हजार एक सय २९ बराबरको कारोबार भएको छ । कारोबार भएका शेयर संख्याका आधारमा भने सबैभन्दा धेरै एनआइबिएल स्टेबल फन्डको सात लाख ११ हजार तीन सय ८४ किता शेयर किनबेच भएको छ ।

२०८१ फागुन ०५, गते सोमबार

Monday Feb. 17, 2025

ग्रामीण विकासमा क्षेत्र विकास पहुँचको आवश्यकता तथा महत्व

गम्भीरबहादुर हाडा

ग्रामीण विकासको अर्थ ग्रामीण क्षेत्रको समग्र विकाससँग जोडिएको छ । जसमा ग्रामीण जनताको जीवनस्तरमा सुधार ल्याउने कुराले प्राथमिकता पाउँछ । यसर्थ, ग्रामीण विकास भनेको बहुआयामिक धारणा हो । विशुद्ध रूपमा भन्नुपर्दा ग्रामीण विकासले कृषि, कृषिसँग सरोकार राख्ने क्रियाकलाप र सामाजिक सुविधा, मानव संसाधनको विकासजस्ता ग्रामीण समुदायको सरोकारका विषयलाई समेट्छ । घटनाक्रमका रूपमा ग्रामीण विकास ग्रामीण क्षेत्रमा रहेका भौतिक, वातावरणीय, प्राविधिक, आर्थिक, सामाजिक र संस्थागत पक्षको अन्तर्क्रिया हो । ग्रामीण विकास ग्रामीण जनताको जीवनमा सामाजिक, आर्थिक र संस्कृतिक परिवर्तन ल्याउन तय गरिएको अवधारणा हो । ग्रामीण विकासलाई ग्रामीण गरिबीको आर्थिक, सामाजिक विकास गर्न तय गरिएको एउटा रणनीतिको रूपमा लिन सकिन्छ । यसले ग्रामीण क्षेत्रमा बसोबास गर्ने न्यून आय भएका मानिसका जीवनस्तरमा सुधार ल्याउने उद्देश्य राखेको हुन्छ । साथसाथै आधारभूत रूपमा नै यसले सामाजिक, आर्थिक परिवर्तनका प्रक्रिया अगाडि बढाइएको हुन्छ । जसमा समुदायका हरेक पक्षमा सुधार ल्याउन लक्षित गरिएका सम्पूर्ण क्रियाकलाप समेटिएका हुन्छन् । ग्रामीण विकासलाई भिन्नाभिन्ने परिस्थितिमा भिन्नाभिन्ने तरिकाले विश्लेषण गर्न सकिन्छ ।

अल्पविकसित मुलुकको सन्दर्भमा ग्रामीण विकासले राष्ट्रिय विकासको मापन गर्छ, त्यसैले ग्रामीण विकासलाई राष्ट्रिय विकासको केन्द्रविन्दु मानिन्छ । ग्रामीण विकासलाई कसैकसैले कृषि क्षेत्रको विकास पनि भन्ने गरेका छन् । तर, कृषि क्षेत्रको विकासबाट मात्रै ग्रामीण विकासले पूर्णता पाउँदैन । किनकि, ग्रामीण विकासको अवधारणा कृषिको विकास मात्रै भन्दा व्यापक र विस्तृत छ । कृषि विकासअन्तर्गतको परम्परागत एवं निर्वाहमुखी कृषि प्रणालीको रूपान्तरणमा जोड दिइएको हुन्छ । जसमा कृषकका लागि आवश्यक पर्ने ज्ञान, सीप र क्षमताको विस्तारमा लगानी, सिँचाइ, उन्नत बीउबीजन र मलको प्रबन्धमा जोड दिइन्छ । त्यसैगरी, आधुनिकीकरणका लागि आवश्यक पर्ने देश, काल, परिस्थिति सुहाउँदो प्रविधिको विकास र विस्तारसाथै सहूलियतपूर्ण ऋणको उपलब्धतालाई जोड दिएको छ । यसबाहेक जो किसानको हात माटोसँग जोडिएको छ, तिनीहरूका लागि कृषिउपज बिक्री गर्ने राम्रो बजार र लगानीअनुसारको प्रतिफलको आशा कृषि विकासले गरेको हुन्छ । त्यसैले कृषि क्षेत्रको विकास ग्रामीण विकासको मुटु मात्र हो । यसबाहेक साना तथा घरेलु उद्योगको विकास, सामाजिक विकास, पूर्वाधार विकासजस्ता पक्षले ग्रामीण क्षेत्र र त्यहाँका बासिन्दाको जीवनस्तर उठाउन ठूलो भूमिका निर्वाह गरेको हुन्छ । त्यसैले कृषि क्षेत्रको विकास हुँदैमा ग्रामीण विकास हुन्छ भन्नु संकुचित विचार मात्रै हो ।

क्षेत्र विकास पहुँचको अवधारणा

साधारणतया क्षेत्र विकास पहुँचलाई बुझ्नका लागि 'क्षेत्र विकास योजना' लाई बुझ्न जरुरी हुन्छ । सामान्यत: क्षेत्र विकास योजना निश्चित क्षेत्र तथा स्थानीय क्षेत्रको पर्यायको रूपमा स्थापित भएको अर्थात् प्रयोग भएको पाइन्छ । त्यसैले क्षेत्र विकास पहुँच भनेको स्थानीय तहमा एउटा निश्चित क्षेत्रमा गरिने विकासको अवधारणा भनेर बुझ्न सकिन्छ । यो अवधारणा अन्य विकास अवधारणाभन्दा पृथक् रहेको पाइन्छ किनकि अन्य विकासका अवधारणाले सामान्यतया ग्रामीण क्षेत्रमा आर्थिक क्षेत्रको अभिवृद्धिका लागि निश्चित क्षेत्रमा निश्चित कर्णालाई ध्यान पुर्‍याउने, निश्चित सेवा पुर्‍याउनका लागि छुट्टै गाउँस्तर तथा जिल्लास्तरमा योजना बनाउने तथा गरिबी निवारणका लागि निश्चित समूह तथा समुदायका लागि योजना बनाउने गर्छ । तर, क्षेत्र विकास पहुँचले ठीक त्यसविपरीत निम्नबमोजिम तरिकाले ग्रामीण क्षेत्रको तथा निश्चित स्थानीय तहको विकासका खातिर योजना बनाउँछ जो निम्नबमोजिम छ :

सम्पूर्ण क्षेत्रलाई एउटा एकाइको रूपमा लिई आर्थिक विकासका क्रियाकलापलाई बहुआयामिक ढंगले सञ्चालन गरिन्छ ।

यो अवधारणाको मुख्य उद्देश्य सम्पूर्ण क्षेत्रको समग्र आर्थिक अवस्थाको सुधार गर्नु हो ।

साथै यो अवधारणाअन्तर्गत सञ्चालन गरिएका योजनाहरूको अन्तिम उद्देश्य भनेको निश्चित क्षेत्रका जनताको जीवनस्तरमा दिगो रूपले सुधार ल्याउनु हो । जसका लागि सम्पूर्ण आर्थिक क्षेत्रको विकासले त्यस क्षेत्रका जनताको अवस्थालाई सुधार गर्न सहयोग पुर्‍याउँछ ।

क्षेत्र विकास पहुँचले सम्बन्धित स्थानीय तहमा सञ्चालित भएका अन्य कार्यक्रमसँगको सहसम्बन्धलाई समेत महत्त्व दिन्छ किनकि यसको मान्यतानुसार यदि स्थानीय तहका अन्य कार्यक्रमलाई पूर्णतया बेवास्ता गरियो भने त्यसले प्रतिकूल अवस्था सिर्जना गर्छ । किनकि त्यस्ता कार्यक्रमले समेत स्थानीय अर्थव्यवस्थामा प्रभाव पार्छ । त्यसैले सहकार्यद्वारा कार्यक्रम अगाडि बढाइएमा एकातर्फ अर्थिक कल्याण हुन्छ भने अर्कोतर्फ त्यसले विकासलाई समेत प्रभावकारी ढंगबाट अगाडि बढाउन सहयोग पुर्‍याउँदछ । कृषि विकास योजनाका बिचमा परिपूरक सम्बन्ध रहेको पाइन्छ । कृषि विकास योजनाको लक्ष्य उत्पादन तथा उत्पादकत्वमा वृद्धि र

आय आर्जनका स्रोत सम्भावनालाई अगाडि बढाउनु रहेको हुन्छ । त्यसका लागि विशेषत: सही सूचनाको आदानप्रदान, संख्यात्मक विकास, प्राविधिक पक्ष, पूर्वाधारको विकास तथा बजारीकरणलाई जोड दिन्छ भने क्षेत्र विकास पहुँचले आर्थिक विकासका लागि बृहत्तर योजनामा जोड दिन्छ ।

क्षेत्रीय योजना, राष्ट्रिय योजना र स्थानीय योजनालाई समन्वय गराउने सवालमा पुलको काम गर्ने योजना हो । आन्तरिक र बाह्य विषमतालाई कम गर्ने आधार हो । राष्ट्रिय योजनाको मूल उद्देश्य प्राप्त गर्ने प्रभावकारी औजार हो । दोस्रो विश्वयुद्धपछि विश्वमा क्षेत्रीय योजनाको महत्त्व दिनप्रतिदिन बढ्दै आएको पाइन्छ । क्षेत्रीय योजना आर्थिक विकास गर्न महत्वपूर्ण मार्ग हो । यो सन्तुलित आर्थिक विकास प्राप्त गर्ने संयन्त्र हो । क्षेत्रीय योजना भनेको आर्थिक, सामाजिक उद्देश्यहरूलाई समन्वय गर्नुका साथै राष्ट्रिय योजनाको बाँडफाँटको परिधिलाई विस्तृत बनाउने बृहत् उपाय हो । आर्थिक हिसाबले पिछडिएका क्षेत्रहरूको सन्तुलित समन्वयात्मक विकासको उद्देश्य प्रादेशिक योजनाले अंगीकार गरेको हुन्छ । जबसम्म मानवीय क्रियाकलापहरूको स्थानीय ढाँचामा परिवर्तन हुँदैन, तबसम्म राष्ट्रिय योजनाको मूल आर्थिक, सामाजिक तथा वातावरणीय उद्देश्यहरू पूरा हुन सक्दैनन् ।

प्रादेशिक नीतिको अर्थ सीमित साधनलाई यत्रतत्र छर्ने मात्र नभई केन्द्रित र कुण्ठित रहेको विकास कार्यलाई फराकिलो पारेर क्षेत्रीय स्रोतहरूलाई परिचालन गर्न समन्वययुक्त लगानीद्वारा राष्ट्रिय आयको अभिवृद्धि गर्नु हो । प्रादेशिक सन्तुलन कायम गर्नु भनेको एक दीर्घकालीन प्रक्रिया हो र यसको लागि निरन्तर प्रयास अनिवार्य छ । देशको सर्वांगीण आर्थिक विकासका निमित्त सबै क्षेत्रमा आवश्यक साधन र स्रोतको उचित वितरण र जनशक्तिको समुचित परिचालन हुनुपर्ने तथ्य निर्विवाद नै छ । विकासमा क्षेत्रीय सन्तुलनको आधार नअपनाइए यतायात, कृषि विकास, शिक्षा, स्वास्थ्य आदिको सुविधा पनि समान रूपमा सबै क्षेत्रलाई प्राप्त हुन सक्दैन । आवश्यक रोजगारीको अवसरबाट पनि अविकसित भेगका जनता विमुख हुन पुग्छन् । यसबाट स्वभावत: उनीहरूको रहनसहन र जीवनस्तरमा समेत प्रतिकूल प्रभाव पार्ने हुँदा प्रादेशिक विकास योजनाको महत्त्व बढी छ ।

क्षेत्रीय योजनाको प्रतिपादनपूर्व सोभियत संघमा स्टालिनद्वारा गरिएको थियो । स्टालिनले प्रत्येक क्षेत्रको विकास गर्दा पुँजीवादी शक्तिले कुनै क्षेत्रमा अधिकार प्राप्त गर्दा पनि सो क्षेत्रको आर्थिक शक्तिका असन्तुलन पैदा नहोस् भन्ने अभिप्रायले क्षेत्रीय विकासको योजना अनुसरण गरेका थिए । त्यसकारण क्षेत्रीय विकास योजनाको मूल उद्देश्य देशभित्रका समग्र क्षेत्रहरूको विकास समान प्रकारले अगाडि बढाउनेतर्फ निर्देशित भइरहेको हुन्छ ।

कुनै पनि मुलुकको कुनै भाग बढी विकसित र कुनै भाग कम विकसित भएमा त्यस मुलुकका सबै भागमा बसोबास गर्ने जनताले विकासको प्रतिफल उपभोग गर्ने समान अवसर पाउँदैनन् । बढी विकसित ठाउँमा स्वाभाविक रूपमा जनजीवन सरल र सहज हुन्छ भने कम विकसित ठाउँमा जनजीवन कष्टपूर्ण र जटिल हुन्छ । तब मानिसहरू सरल जीवन व्यतीत गर्न विकल्पहरूको तुलना गरी सुविधाजनक ठाउँमा बसाइ सर्न थाल्छन्, जसको परिणामस्वरूप कहीं जनघनत्व अत्यन्त बढी र कहीं अत्यन्त कम हुन्छ । देशको कुनै भागमा जनसंख्याको ठूलो हिस्सा रहनु, विकास निर्माण त्यही ठाउँमा मात्र सीमित रहनु र त्यही देशको अर्को ठाउँमा जनसंख्या कम रहनु र विकास निर्माणमा ध्यान नपुग्नुले मुलुकमा क्षेत्रीय असन्तुलनको अवस्था सिर्जना हुन्छ । प्राकृतिक साधन र स्रोतको पूर्ण उपयोग हुँदैन, जनशक्ति बेरोजगार रहन्छ । यस्तो अवस्था कुनै पनि मुलुकका लागि हितकर हुँदैन । जबजब क्षेत्रीय असन्तुलन बढ्छ तब जन असन्तुष्टि पनि बढ्न थाल्छ र सरकारको नीतिप्रति प्रश्नचिह्न उठ्न थाल्छ । कुनै पनि मुलुकको सन्तुलित विकासले नै त्यस मुलुकको वास्तविक विकासको पहिचान दिन्छ । जसले वितरणमा समानता ल्याई जन सन्तुष्टि बढाउँछ र कल्याणकारी राज्यको उद्देश्य पूरा हुन्छ । मुलुकको सन्तुलित विकासका लागि त्यस मुलुकको धरातलीय स्वरूप, मौसम, उपलब्ध प्राकृतिक साधन र स्रोत, विकासका सम्भावनाहरू र चुनौतीहरू आदिको पहिचान हुनु जरुरी छ । जुन मुलुकको सन्तुलित विकासको पूर्वाधार पनि हो । विषम धरातलीय मुलुकमा सबै क्षेत्रमा विकासको एउटै रणनीति उपयुक्त हुँदैन ।

नेपालमा हाल कायम भएका ७७ जिल्ला तथा ७ वटा प्रदेशमा विकास कार्यक्रम सञ्चालन गरिँदा क्षेत्र विकास पहुँचको आवश्यकता पर्छन् । हरेक प्रदेश तथा जिल्लाहरूमा विकास कार्यक्रम पहुँच तथा विकास रेखाहरू निर्माण गरिनु आवश्यक छ । जिल्ला र प्रदेशहरूको बीचबीचमा विकास रेखाहरूको विकास गरिनु अति आवश्यक रहन आएको छ ।

वर्तमान सोह्रौँ पञ्चवर्षीय योजना (२०८१-८२-२०८५-८६) मा क्षेत्रीय विकास कार्यक्रमअन्तर्गत (१) विकासका सबै क्षेत्र तथा आयाममा देखिएका संरचनागत अवरोधहरूको पहिचान, सम्बोधन र निराकरण गर्दै उत्पादन, उत्पादकत्व तथा प्रतिस्पर्धात्मक क्षमता अभिवृद्धि गर्ने ।

(२) संघ, प्रदेश र स्थानीय त्तौने तह तथा सरकारी, निजी, सहकारी र गैरसरकारी क्षेत्र एवं विकास सम्भेदारबीचको अन्तरसम्बन्ध र कार्यात्मक क्षमतालाई मजबुत तुल्याउँदै दिगो विकास योजना कार्यान्वयन गर्ने ।

(३) विकासका सबै क्षेत्र तथा आयाममा लैगिक मूलप्रवाहीकरण, आधुनिक प्रविधिको प्रयोग, वातावरण संरक्षण र विपद् जोखिम न्यूनीकरणलाई आन्तरिकीकरण गर्ने ।

(४) अध्ययन, अनुसन्धान तथा तथ्य र प्रमाणमा

आधारित नीति निर्माण एवम् विकासका कार्यक्रम कार्यान्वयन गर्ने ।

संरचनात्मक रूपान्तरणका प्रमुख क्षेत्रअन्तर्गत यस सोह्रौँ पञ्चवर्षीय योजनामा समष्टिगत आर्थिक आधारहरूको सबलीकरण र उच्च आर्थिक वृद्धि गर्ने, उत्पादन, उत्पादकत्व तथा प्रतिस्पर्धात्मक क्षमता अभिवृद्धि गर्ने, उत्पादनशील रोजगारी, मर्यादित श्रम र दिगो सामाजिक सुरक्षाको विकास गर्ने, स्वस्थ, शिक्षित र सीपयुक्त मानव पुँजी निर्माण गर्ने, गुणस्तरीय भौतिक पूर्वाधार विकास एवं सघन अन्तरआबद्धता गर्ने, योजनाबद्ध, दिगो र उत्थानशील सहरीकरण तथा बस्ती विकास गर्ने, लैगिक समानता, सामाजिक न्याय तथा समावेशी समाज निर्माण गर्ने, प्रादेशिक तथा स्थानीय अर्थतन्त्रको सुदृढीकरण र सन्तुलित विकास गर्ने, गरिबी तथा असमानता न्यूनीकरण र समतामूलक समाज निर्माण गर्ने, प्रभावकारी वित्त व्यवस्थापन तथा पुँजीगत खर्च क्षमता अभिवृद्धि गर्ने, शासकीय सुधार तथा सुशासन प्रवर्द्धन गर्ने ।

क्षेत्रीय विकासको पक्षलाई उचित स्थान दिई क्षेत्रीय असन्तुलनलाई हटाउन तुलनात्मक रूपमा पिछडिएका विकास क्षेत्र र ती अन्तर्गतका जिल्लाहरूमा न्यूनतम पूर्वाधारका सुविधा पुर्‍याउने प्रक्रियामा तीव्रताको खाँचो छ । सडक, यातायात, सञ्चार तथा विद्युत् सेवाको आपूर्ति यस दिशिका महत्वपूर्ण पूर्वाधारहरू ठहरिन्छन् । यसका अतिरिक्त शिक्षा र स्वास्थ्य सेवाका अवसरहरूलाई ती क्षेत्रहरूमा पुर्‍याइनेतर्फ कटिबद्धताका साथ समयतालिका किटान गरी जानुपर्ने आवश्यकता रहेको छ । उपेक्षित ठाउँ तथा पिछडिएका जनसमूहका बीच कार्यक्षम तथा सामाजिक उपलब्धिको वितरण न्यायपूर्ण ढंगले हुन दिने व्यवस्थामा सुधार ल्याउने तथा आर्थिक उन्नति तथा जनकल्याणको अभिवृद्धि गर्ने कार्यक्रमबीच स्वीकृत तथा समष्टिगत योजनालाई उपयुक्त भू-एकाइ निर्धारित गरी कार्यान्वित गरिनु जरुरी देखिएको छ । स्थानीय स्तरका गतिविधिलाई समन्वयात्मक ढंगले प्रादेशिकस्तरमा ल्याई त्यसलाई राष्ट्रिय विकास योजनामा सम्बन्ध गराउने वातावरण सिर्जना गरिनुपर्छ । उपलब्ध स्रोतसाधन र सम्पदाको परिचालन गरी सामाजिक र आर्थिक विकासको गति तीव्र तुल्याउनुका साथै लक्ष्य निर्धारण र कार्यक्रम कार्यान्वयनमा व्यापक जनसाधारणलाई समािलित गराई स्थानीय आवश्यकता तथा वातावरणीय कुराहरूमा जनचेतना जागृत गराउनु आवश्यक भएको छ ।

पिछडिएका ठाउँको विकास गर्ने तथा विकास क्षेत्र र उप-प्रदेशका ठाउँका बीच प्रभावकारी एकीकरण गरी आर्थिक गतिविधि तथा जनसंख्याको वितरणमा सुधार ल्याउने र जनजीवनको स्तरमा सुधार ल्याई प्रादेशिक सन्तुलन कायम गरिनुपर्छ । आर्थिक तथा प्रशासनिक अधिकारलाई विकेन्द्रित गराउनेतर्फ अब नीतिको कमी होइन तर अनुरूप प्रतिबद्धतापूर्ण व्यवहारको खाँचो देखिन्छ । स्थानीय निकायहरूलाई पनि विकास र निर्माणको काममा अधिकारसम्पन्न गराई जिम्मेवारी दिन लगाउनुपर्ने समय आइसकेको छ । यसबाट स्थानीय समस्याको लागि केन्द्रमा घाउने तथा प्रतिनिधिमण्डल जाने प्रशालाई क्रमश: कम गराउँदै लैजान मद्दत मिल्नेछ । गरिबीको वास्तविक स्थितिलाई प्रतिविम्बित गर्ने मापदण्डको विकास गरी उत्पादन साधनमा उनीहरूको पहुँच बढाउने नीति अवलम्बन गरिनुपर्छ । ग्रामीण बजारको माग र आवश्यकताअनुसारको दक्ष जनशक्ति आपूर्ति गर्न सकिने गरी सीप विकास तालिम सञ्चालन गरिनुपर्छ । त्यस्तो तालिम सञ्चालन गर्दा ग्रामीण बजारको मागअनुसार स्वरोजगार सिर्जना गर्न सकिने तालिम कार्यक्रममा जोड दिनुपर्ने देखिन्छ । कर्जामा पिछडिएका वर्गको पहुँच बढाउन वर्तमानमा कार्गरत वित्तीय संस्थाहरू र गैरसरकारी संस्थाका सहभागितामा कार्यक्रम सञ्चालन गर्नुपर्नेछ । व्यापक रूपमा रोजगारी अभिवृद्धि गर्ने काममा टेवा पुर्‍याउन संस्थागत व्यवस्था गर्नुपर्छ । मानवीय संसाधनको विकासमा दृष्टि दिनु त्यत्तिकै आवश्यक छ । यस सिलसिलामा हाम्रो शिक्षा नीतिमा पुनरावलोकनको खाँचो छ । रोजगारीमूलक प्राविधिक जनशक्ति तयार गर्ने खालको शिक्षा प्रदान गर्ने कार्यलाई प्राथमिकता दिइनुपर्ने देखिन्छ ।

गरिबीसम्बन्धी कार्यका लागि स्थापित संस्था र निकायहरूलाई जिम्मेवारीमूलक ढंगबाट आफ्नो आफ्नो क्षेत्रमा अग्रसर गराउन क्षमता विकासको पक्षमा पनि ध्यान दिनुपर्ने देखिन्छ । कर्मचारीतन्त्रलाई गुण र दोषको आधारमा निष्पक्षतापूर्वक परिचालन गरिनु नितान्त आवश्यक छ । यसको साथै निर्माण कर्जा सम्पन्न गर्दा यथासम्भव बढी श्रममूलक प्रविधि अपनाउन प्रश्रय दिनु उचित हुनेछ । सरकारले समष्टिको न्यायिक वितरणको नीति ल्याउन ध्यान दिनेपर्छ । यस प्रसंगमा उपयुक्त प्रगतिशील कर नीति तथा प्रभावमूलक भूमिसुधार कार्यक्रमलाई प्रभावकारी ढंगबाट लागू गराउन दृढ रहनुपर्छ । पेन्सन, वृद्धभता, बेरोजगारी भता, नि:शुल्क स्वास्थ्य तथा शिक्षा सुविधा, उपभोग्य तथा आवश्यक वस्तु पिउने पानी र विद्युत् सुविधाजस्ता उपायका आधारमा विपन्न समूहका मानिसको आर्थिक हितमा अभिवृद्धि ल्याउन सकिन्छ ।

भूमिहीन ग्रामीण किसानहरूलाई भूमि उपलब्ध गराउनुका साथै ग्रामीण तथा सहरी क्षेत्रका विपन्न वर्गका मानिसलाई शिक्षा, तालिम प्राविधिक ज्ञान र सीप पोषण, स्वास्थ्य सुविधाजस्ता मानवीय संसाधन विकासका आधार उपलब्ध गराउनुपर्छ । स्वरोजगार अभिवृद्धिका लागि लघुकर्जा एक प्रभावकारी संयन्त्र भएको देखिएको हुँदा लघु कर्जा कार्यक्रम संस्थागत गर्दै विस्तार गर्नु चुनौतीपूर्ण रहेको छ । कुल गार्हस्थ्य उत्पादन दरलाई उच्च राख्न गैरकृषि क्षेत्रको उत्पादनमा जोड दिने कार्यक्रम समावेश गर्नुका साथै निजी क्षेत्रको उत्पादन लगानीलाई प्रभावकारी रूपमा अगाडि बढाउन औद्योगिक लगानीको उपयुक्त वातावरण सिर्जना गर्नुपर्छ ।

राजधानीबाट

ਫੋਨ: ੯੮੫੬੦੫੮੮੧੩, ੯੮੦੬੧੮੦੮੧੩

चप्पल उद्योगमा जम्दै नर्मदा

राधिका भुसाल
प्यूठान

मल्लरानी गाउँपालिका ४ खलंगा निवासी नर्मदा भट्टले चप्पल उद्योग सञ्चालन गरेकी छिन्। सुरुमा १ लाख बराबरको सामग्री किनेर उद्योग सञ्चालन गरेको बताउँदै उनले अहिले करिब ३ लाख लगानी भइसकेको बताइन्। २०८० जेठ महिनामा मल्लरानी गाउँपालिकाले सञ्चालन गरेको चप्पल बनाउने तालिममा सहभागी भइ १५ दिन तालिम लिएपछि चप्पल उद्यमी बनेकी थिइन, नर्मदा। २०८१ साउनदेखि एसजी चप्पल उद्योग दर्ता गरेर चप्पल बनाउन थालेको उनी बताउँछिन्। 'पालिकाबाट तालिम लिएपछि ५ जनाले सामूहिक रुपमा चप्पल बनाउन थालेका थियौं,' भन्दै भनिन्-'सामूहिक उद्योगबाट प्रतिले नै नआएर असफल भएपछि मैले एकल लगानीमा चप्पल उद्योग सञ्चालन गरेकी हुँ।'

भिमरुक गाउँपालिका र रसुमारानी गाउँपालिकामा प्रशिक्षकको रुपमा तालिम दिन गएको समेत उनले बताइन्। सँगै तालिम लिएका १० जनामध्ये भट्टले मात्रै सीपको सदुपयोग गरेकी छिन्। प्रशिक्षकको रुपमा हिँड्दा राम्रै कमाइ हुने गरे पनि सरदर मासिक २५-३० हजार आम्दानी गर्दै आएको उनी बताउँछिन्। उनले काठमाडौँ गएर १५ दिने एडभान्स तालिम र बुटवलमा पनि डिजाइन सिकेकी छिन्। आफूले तालिम दिएका उद्यमीहरूले अहिले व्यवसाय सुरु गरेको समेत उनको भनाइ छ।

'बेसिक कोर्सको तालिम दिँदा ७-८ डिजाइनका

चप्पल बनाउन सिकाउने गर्छु,' उनले भनिन्-'सामान उपलब्ध भएसम्म ३०-३२ प्रकारका डिजाइनमा चप्पल बनाउन सक्छु।' ठूलो मात्रामा उत्पादन गरेर स्थानीय रुपमा बजार नपाउने गरेको उनले बताइन्। 'व्यापारीलाई राम्रै नाफा हुने गरी अनेकबाट खरिद गर्ने रेटमा दिए पनि व्यापारिले राख्दैनन्,' उनले भनिन्-'थोरै मूल्यमा गुणस्तरीय दिँदा समेत स्थानीय उत्पादनभन्दा बाहिरबाटै खरिद गर्छौं भन्छन्।'

खलंगा बजारमै पसल राखेर अनलाइनमार्फत् जिल्लाका विभिन्न ठाउँ र जिल्ला बाहिर काठमाडौँ, घोराही र लमहीमा पठाउने गरेको उनले बताइन्। डेलिभरी चार्ज असाध्यै महँगो भएकाले आफूले थोरै राखे पनि ग्राहकलाई बजारकै भाउ पर्न जाने उनले गुनासो पोखिन्। सानैबाट जागिर गर्ने मन भए पनि घरघाएक जागिर नमिलेपछि सीप सिकेर उद्योग व्यवसाय गर्न थालेको उनले बताइन्। संयुक्त परिवारमा बसेर पारिवारिक जिम्मेवारी वहन गर्दै आएको बताउँदै परिवारको राम्रो सहयोग पाएकोले उद्योगलाई विस्तारै बढाउँदै लैजाने उनको भनाइ छ।

गाउँपालिकाले आफ्नो उत्पादनलाई बजारीकरणको व्यवस्था मिलाएमा ३-४ जना कर्मचारी राखेर ठूलो चप्पल उद्योग सञ्चालन गर्ने लक्ष्य रहेको उनले सुनाइन्। उनले स्थानीय उद्यमीहरूलाई प्रोत्साहनका लागि कुनै प्रकारका कार्यक्रमहरू नगरेको गुनासो समेत पोखिन्।

सामाजिक क्षेत्रका सक्रिय रहेकी उनी नेपाल पत्रकार महासंघ प्यूठान शाखाको उपाध्यक्ष पनि हुन्।

कार्यसम्पादन मूल्याङ्कनमा तिनाउ गाउँपालिका पहिलो

पाल्पा । राष्ट्रिय प्राकृतिक स्रोत तथा वित्तआयोगको कार्यसम्पादन मूल्याङ्कनमा पाल्पाका दश स्थानीयतहमध्ये तिनाउ गाउँपालिका पहिलो भएको छ। आयोगले सार्वजनिक गरेको आर्थिक वर्ष २०८०/८१ मा गाउँपालिकाले गरेका कार्य सम्पादनको आधारमा प्रकाशित नतिजामा पाल्पामा तिनाउ गाउँपालिका पहिलो बनेको हो।

आयोगले देशभरीका स्थानीयतहले अघिल्लो आर्थिक वर्षमा गरेको कार्य सम्पादनको मूल्याङ्कन गरी नतिजा सार्वजनिक गरेको हो।

तिनाउ गाउँपालिकाले पाल्पा जिल्लामा सबैभन्दा धेरै ७४ दशमलव २ अंक प्राप्त गरी पहिलो भएको हो। यसैगरी बगनासकाली गाउँपालिकाले ७३ दशमलव ७ अंक ल्याएर दोस्रो र तानसेन नगरपालिकाले ७१ दशमलव ७ अंक ल्याएर तेस्रो भएका छन्।

यसैगरी कार्यसम्पादन मूल्याङ्कनमा रिब्दीकोट गाउँपालिकाले ६५ दशमलव ७, रामपुर नगरपालिका ६६ दशलव १, पूर्वखोला गाउँपालिकाले ६१ दशमलव ९, रम्भा गाउँपालिकाले ५९ दशमलव ९, रैनादेवी छहरा गाउँपालिकाले ५८ दशमलव ४,

माथागढी गाउँपालिकाले ५७ दशमलव ६ र निस्दी गाउँपालिकाले ५७ अंक प्राप्त गरेका छन्।

स्थानीय सरकारबिच सकारात्मक प्रतिस्पर्धा होस् भन्ने गरी आयोगले स्थानीयतहको कार्यसम्पादन मूल्याङ्कन कार्यविधि २०७८ अनुसार मूल्यांकन गर्दै आएको छ। आर्थिक वर्षको राजस्व र आय-व्ययको अनुमान समयमा गाउँसभामा पेश गरे नगरेकोदेखि समयमा बजेट पास भएनभएको, स्थानीयतहले प्रदेश तथा संघमा पठाउनु पर्ने राजस्व समयमा पठाए नपठाएको, शिक्षा, स्वास्थ्य, राजस्व तथा विद्यार्थी भर्ना, चालु तथा पुँजीगत खर्चसम्मका विभिन्न १७ वटा सूचकमा मूल्याङ्कन हुने गर्दछ। वित्तआयोगको मूल्याङ्कनको आधारमा स्थानीयतहको लागि आगामी वर्षको बजेट छुट्याउने गरिन्छ।

तिनाउ गाउँपालिका जनप्रतिनिधिको खटाई र कर्मचारीहरूको सक्रियताको कारण कार्यसम्पादन मूल्याङ्कनमा पहिलो बन्न सफल भएको पालिका अध्यक्ष प्रेम श्रेष्ठले बताए। आगामी दिन अझै उत्कृष्ट कार्य गर्दै नतिजामा अझै सुधार गर्ने अध्यक्ष श्रेष्ठले दाबी गरे।

रामपुर महोत्सवमा ८ करोडको कारोबार, २ लाख दर्शक

बासुदेव ढकाल
पाल्पा (रामपुर)

पाल्पाको रामपुरमा तेह्र दिनसम्म चलेको चौथो रामपुर महोत्सव, कृषि प्रदर्शनी तथा व्यापार मेलाका ८ करोडको कारोबार भएको रामपुर उद्योग वाणिज्य संघले जनाएको छ। त्यस्तै मेलामा दुई लाख दर्शकले मेलालेको प्रत्यक्ष अवलोकन गरेको संघले निश्कर्ष निकालेको छ।

"आर्थिक समृद्धिका लागि उद्योग र व्यापार कालीगण्डकी उपत्यका विकासको आधार" भन्ने नाराका साथ रामपुर उद्योग वाणिज्य संघको आयोजना र रामपुर नगरपालिकाको संरक्षणमा भएको मेलाका पाल्पा, स्याङ्जा, तनहुँ, नवलपुर र नवलपरासी गण्डकी वेशी क्षेत्रका दुई लाख बढी सर्वसाधारणले मेलालेको अवलोकन गरेको र मेलालेको स्टलमा ८ करोड बढीको कारोबार भएको संघका अध्यक्ष भोजेन्द्र प्रकाश ढकालले बताए। महोत्सवका माध्यमबाट आर्थिक चलायमान बनाउने आयोजकले उद्देश्य लिएको र मेला आशा गरेभन्दा बढी उपलब्धि प्राप्त गरेको समीक्षाले निष्कर्ष निकालेको बताउँदै कालीगण्डकी वेशी रामपुर क्षेत्रको पहिचान, स्थानीय उत्पादनको बजारीकरण, कला संस्कृतिको संरक्षण, पर्यटन प्रवर्द्धन एवं उद्योग, व्यापार र पर्यटनको सम्भावनाको उजागर गर्न मेलाले महत्वपूर्ण योगदान दिएको उनले औल्याए।

समीक्षा बैठकपश्चात् संघले टिकट बिक्रीबाट ७७ लाख ५९ हजार ३ सय रुपैयाँ टिकट बिक्रीबाट आम्दानी गर्न सफल भएको जनाएको छ।

संघले मेलाका स्थानीय कृषि उपज, घरेलु तथा कुटीर उद्योग, हस्तकला तथा महिला उद्यमीले उत्पादन गरेका

सामग्री, मौलिक खानाका परिकारलाई विशेष प्राथमिकता दिएको थियो।

माघ १५ देखि २७ गतेसम्म सञ्चालन भएको मेलाले क्रममा भएको आम्दानी र खर्च कागुन ७ गते भित्र पेश गर्न संघले उप-समितिलेहरूलाई आग्रह गरेको छ। लेखापरीक्षणपश्चात् फागुन १७ गतेसम्म पत्रकार सम्मेलन गरी आम्दानी खर्च सार्वजनिक गर्ने संघले जनाएको छ।

महोत्सव अवधिभर दैनिक रुपमा मेलाका रमाउन र खरिद बिक्रीका लागि हजारौं दर्शकहरूको घुइँचो लागेको मेलामा बहुराष्ट्रिय कम्पनीका उत्पादन, अटो मोबाइल, प्रीतिष्ठित उद्योगबाट उत्पादित सामग्री तथा स्थानीय उत्पादनसहितको चार सय ५८ वटा बिक्री स्टलसहित बालउद्यान, सांस्कृतिक भौँकी प्रदर्शनी, मौलिक खानाका परिकार, घरेलु तथा साना उद्योग एवं महिला उद्यमीबाट उत्पादित वस्तु प्रदर्शनी तथा बिक्री, अण्डर वाटर फिस टनेल, राष्ट्रियस्तरको

बलबहरुको बिच भलिबल प्रतियोगिता,प्रदर्शनी आकर्षणको रुपमा रहेको थियो।

आकर्षक डिजाइन तथा छपाई

सबै किसिमका रंगिन तथा सादा डिजाइनका साथै सम्पूर्ण छपाईको लागि सधै हामीलाई सम्पर्कनुहोस्!

आइडिया डिजाइनर्स/अफसेट प्रेस

सम्पर्कः
बुटवल-७, पुरानो बसपार्क (सबजीमण्डी पछाडि)
यातायात मजदूर संघको भवनमा
फोन:-०७१-५४०९२३ मो.९८५७०३३८०,९८४७१२३५७
E-mail:ideapressbtl@gmail.com

प्रो. मञ्जु एण्ड सन्स

फोन: ०७१-५३५३१७७
९८५७०६०३६८, ९८५७०६०३८८

KKJ न्यू कुमकुम ज्वेलर्स

वि.पि. चोक, बुटवल-४, रुपन्देही

स्वदेशी तथा विदेशी डिजाइनका शुद्ध सुन चाँदीबाट बनेका गर-गहनाको एकमात्र विश्वासिलो पसल

पुराना गहनाहरू संग नयाँ गहना साटुनुका साथै खरिद बिक्री गर्नुपरेमा हामीलाई सम्पर्कनुहोस्

ट्वाइलेट सफा गराउनुहोस्

बुटवल सेनेटरी प्रा.लि.

९७४५४०५९७३, ९८०७४०९८५२

सेफ्टी टंकी, रिङ्ग सफा गर्नु परेमा तथा सेनेटरी सम्बन्धी कुनै पनि काम परेमा हामीलाई सम्पर्क गर्नुहोस्।

मनिषा सेनेटरी ९८५११९७९६६, ९८४७१२४१८५

शर्वेस सेनेटरी ९८४७०३९१४३, ९८५७०३४३८३

रियुस सेनेटरी ९८११४२८७३०

रेसुङ्गा सेनेटरी/रेसुङ्गा वाटर सप्लायर्स ९८५७०५७०७०

दोस्रो मेयर कप छात्र/छात्रा फुटबल आजदेखि

बुटवल । बुटवलमा अन्तरविद्यालय फुटबल प्रतियोगिता हुने भएको छ। बुटवल उप-महानगरपालिकाको संरक्षकत्व र नगर खेलकुद विकास समितिको आयोजनामा विद्यालयस्तरीय दोस्रो मेयर कप छात्र/छात्रा फुटबल प्रतियोगिता २०८१ (सोमबार) आजदेखि सुरु हुने भएको हो। बुटवल उप-महानगरपालिकाको सभाहलमा आइतबार पत्रकार सम्मेलन गरी प्रतियोगिताको तयारी पूरा भएको नगर खेलकुद विकास समितिका संयोजक बोनिन पियाले बताए।

प्रतियोगिताको छात्रतर्फको उपाधि विजेताले नगद १ लाख रुपैयाँ तथा उप-विजेता टिमले नगद ६० हजार रुपैयाँ, कप, मेडल, प्रमाणपत्रबाट पुरस्कृत गरिने उनले बताए। यसैगरी छात्रातर्फ उपाधि विजेताले नगद ५० हजार रुपैयाँ तथा उप-विजेता टिमले ३० हजार रुपैयाँ, कप, मेडल, प्रमाणपत्रबाट पुरस्कृत गरिने उनले बताए। यसैगरी प्रतियोगितामा विद्यार्थी उत्कृष्ट खेल प्रदर्शन गर्ने खेलाडीहरूलाई समेत पुरस्कृत गरिने उनले जानकारी दिए।

कार्यक्रममा बुटवल उप-महानगरपालिकाका नगरप्रमुख खेलराज पाण्डेयले खेल पूर्वाधार र विकासमा फड्को मार्ने गरी लगानी गरेको दाबी गरे। 'खेलकुद हब बनाउने गरी योजनासहित खेल पूर्वाधार विकास भएको छ।' उनले भने। संघीय र प्रदेश सरकारको सहयोगमा नगरभित्र धेरै नयाँ पूर्वाधार र पुराना खेल मैदानलाई मर्मत सफाईको काम भैरहेको उनले बताए।

रुपन्देहीकै प्रतिष्ठित फुटबल प्रतियोगिता तिलोत्तमा गोल्डकप आयोजना गर्न ४० लाख रुपैयाँ तथा राष्ट्रिय लनेटेनिस प्रतियोगिता आयोजनका लागि १२ लाख रुपैयाँ बजेट बिनियोजना गरेको उनले जनाए। यसैगरी एन्फा एकेडेमीमा १३ वर्ष मुनि युवा खेलाडी उत्पादनमा समेत लगानी गरिरहेको उनले बताए। यसका साथै खेलाडी, प्रशिक्षक, पत्रकार सम्मानका कार्यक्रम गरी थप प्रोत्साहनका कार्यक्रम समेत नगरबाट भैरहेको उनले बताए।

कार्यक्रममा प्रतियोगिताका म्याच कमिश्नर हरिप्रसाद श्रेष्ठले बुटवल १२, चारपाला खेलमैदान तामनगर र बुटवल १३ जवई खेलमैदानमा गरी दुई स्थानमा प्रतियोगिता हुने बताए। प्रतियोगिता आयोजना हुने मैदान मर्मत र रंगरोगन, रेफ्री र टिम दर्तालगायतका सबै काम पूरा भएको उनले बताए।

प्रतियोगितामा छात्रतर्फ २५ र छात्रातर्फ १० विद्यालयहरूले भाग लिंदछन्। सात दिन सञ्चालन हुने प्रतियोगितामा १८ लाख खर्च हुने अनुमान रहेको उनले जानकारी दिए। पहिलो संस्करणमा अक्सफोर्ड मावि प्रतियोगिताको विजेता रहेको थियो।

चारपाला खेलमैदानमा जितेश्वरी मावि, उज्जिरासिंह मावि, बिचमा उदघाटन खेल हुनेछ। यसैगरी कान्ति मावि र एभरेष्ट माविबिच दोस्रो खेल तथा क्यानन मावि र कालिका मानव ज्ञान माविका बिचमा तेस्रो खेल हुनेछ। यसैगरी सोमबार नै जवई खेलमैदानमा ज्ञानपुञ्ज मावि र नहरपुर मावि तथा मोतीपुर मावि र तिलोत्तमा माविकाबिचमा खेल हुनेछ।

प्रजातन्त्रको सम्मान गरौं

- राज्य शक्तिको स्रोत जनता हुन्,

- निर्वाचित प्रतिनिधिले शासन गर्ने प्रक्रिया प्रजातान्त्रिक पद्धति हो,

- आवधिक निर्वाचन प्रजातन्त्रको आधारस्तम्भ हो,

- नागरिक सर्वोच्चता, स्वतन्त्रता र समानता प्रजातन्त्रका आधारशिला हुन्,

- प्रजातन्त्रमा मौलिक हक र मानवअधिकारको संरक्षण हुन्छ।

- कानूनी शासन प्रजातन्त्रको अनिवार्य शर्त हो,

- शासकीय क्रियाकलापमा नागरिक सहभागिता र प्रतिनिधित्व सुनिश्चित गरौं।

- सामाजिक न्याय र सामाजिक सुरक्षा कायम गरौं।

- सभ्य, सुसंस्कृत र समुन्नत राष्ट्र निर्माणमा सबैले हातेमालो गरौं,

प्रजातन्त्रको सम्मान गरौं, प्रजातान्त्रिक संस्कृतिको सम्बर्द्धन गरौं।

नेपाल सरकार विज्ञापन बोर्ड

सिद्धार्थ पब्लिकेशन (प्रा.) लि. द्वारा प्रकाशित दैनिक लुम्बिनीको लागि अध्यक्ष: मोहन चापागाईँ, सल्लाहकार: एम.बी. विश्वकर्मा, प्रबन्ध सञ्चालक: महेश रिजाल, सम्पादक: शेरबहादुर केसी, सह-सम्पादक : टि.आर. शर्मा

प्रधान कार्यालय: बुटवल-११, माथगाउँ, रुपन्देही, लुम्बिनी प्रदेश नेपाल, फोन : ०७१-५३०६४०, ५३७६४० इमेल: dailylumbini@gmail.com(Advt), lumbininews@gmail.com (News) मुख्य शाखा कार्यालय भैरहवा, फोन: ०७१-५७२२६७ अनलाइन संस्करण lumbinipatrika.com

●●●●●

●●●●●

●●●●●